

Ирена Шаровић

МАЛИ БОГ

ИРЕНА ШАРОВИЋ рођена је 17. 3. 1973. год. у Београду. Завршила је средњу балетску школу “Лујо Давичо” у Београду и “Ваганова” балетску академију у Санкт Петербургу.

Већ четрнаест сезона ради као балерина у “Позоришту на Теразијама”, а радила је и више представа ван матичне куће као извођач или кореограф, у режијама Јагоша Марковића, Горчина Стојановића, Алисе Стојановић и Иве Милошевић.

Сада је студент треће године драматургије Академије “Браћа Карић” у класи професора Сенише Ковачевића.

Ирена ШАРОВИЋ

МАЛИ БОГ

ЛИЦА

МАРИЈА СУДАРОВ (40) – професор књижевности, господског изгледа и држања, интелигентна, емотивна.

МАТИЈА ПОПОВИЋ (34) – редитељ, шармантан, луцидан, пун енергије, познат и признат у својој професији, Маријин муж.

МИНА ВУКОТИЋ (24) – глумица, безобразно лепа, решена да успе, не превише морална, енергична.

1.

Испред нас је модерно уређен дневни боравак. На средини собе налази се удобни беж тросед, испред њега ниски четвртасији сто. Са обе стране су велике беж фојеле испред стоила као и тросед. Иза троседа на зиду висе велико илајино са женским акцијом у модерном стилу. Са десне стране налази се мини бифе који је могуће померати, као и велико огледало, са леве стране налази се радни сто са компјутером и стоном лампом. Има још стилизованих детаља који чине атмосферу пријатном и кућном. У соби се налази двоје људи – Матија и Мина.

МИНА: *(Урла хистерично)*
Доста ми је свега! Доста! Хоћу нешто да се промени, не могу више овако! Хоћу да се осећам живом поново!

МАТИЈА: Нема потребе то да радиш, шта ти је?!
(Покушава да заустави помахнијалу девојку која разбацује ствари по соби – јасикуе, часописе, делове гардеробе који су се још зајекли. Она изморена пада на фојелу – дише убрзано, Матија јој прилази)
Нема потребе љубави, биће све у реду... Све ће бити као некад...

МИНА: Лажеш, само ме лажеш...
(Плаче)
Престани! ... Ништа већ одавно није као некад. Треба да се помиримо са тим да никад више неће ни бити. Зар нисам заслужила да ми бар искрено кажеш да ме више не желиш?!
(Јеца и даље)

МАТИЈА: *(Збуњено, несигурно, оборене главе, тихо)*
Али ти знаш да то није истина... Мислим, после свега можда ниси сигурна, али... осећаш, јел' да?
(Пауза)
Још увек можеш да осетиш...
(Клекне поред фојеле на којој седи Мина и почне нежно да је љуби. Она жељно прихвата његове додире и пољупце. Одједном Матија скочи као ојечен. озбиљним гласом)
Добро је, схватила си... То је то стање, треба да "пукнеш" на крају... Она је очајна, на ивици живаца, истрошена од његових лудила, јадна... Разумеш?! То је јако битно, ово је кључно. Капираш то?!

МИНА: Не!
(Весело скаче са фојеле и са леђа накаче на Матију који се одмакао објашњавајући)

Не капирам никакву паћеницу која седи у кући и кука за својим распалим мужем, од којег при том нема никакве користи.

(Гласно се смеје и ѓрли ѓа све време, он се лаѓано измиѓољи)

Разумем само да мрзим кад ово све треба да радим са оним трапавим Сергејем. Зашто не могу да играм са тобом?

МАТИЈА: Просто не може, и не глупирај се – боље слушај шта ти говорим. Нисам дошао да бих ђаскао са тобом.

МИНА: *(Заводљиво)*

А због чега си тачно дошао?

Прилази му врло близу, наѓиње се ѓреко кауча и безобразно ѓа ѓледа. Он на ѓренуѓтак сѓоји као омађијан. Између њих се осеђа невероваѓан ероѓски набој; он крене да је додирне, али одусѓане.

МАТИЈА: Молим те Мина уозбиљи се, знаш колико ми је ово важно. Знаш колико сам чекао овај текст. Ово мора да успе... ако не успе готов сам. Не смем да упрскам, не смем.

МИНА: Ма успећеш ти... сигурно. Ти увек успеш, зар не?!

(Умиљава се око Маѓије)

МАТИЈА: *(Се измиче нервозно и шетѓа ѓо соби)*

Али то и јесте зајебано – како не капираш? Фацу попут мене сви чекају на нож. Прошли комад ми је пропао и пре премијере. Сместили су ми... све су учинили да не изађе. То са овим не сме да се понови.

МИНА: *(Поново мазно)*

А сме ли да се понови оно од синоћ? Тако ми је било добро синоћ. Нисам никад водила ѓубав са неким тако...

(Прилази Маѓији са леђа и ѓриѓија своје ѓело уз њеѓово сѓуѓѓајући руке којим ѓа је обѓрлила све до ѓреѓона)

тачно!

(Сѓисне ѓа)

МАТИЈА: *(Скида њене руке са себе и ѓоново се измиче)*

Шта ти је?! Јеси ли полудела, видеће нас неко!

МИНА: Нека види... Баш ме брига... Волиим теее!

Почиње да виче, бежи ѓреко намеѓѓаја, Маѓија јури за њом да би јој ѓокрио рукама усѓа; наѓокон је сѓиѓне и обори на ѓросед.

МАТИЈА: *(Лежи ѓреко ње, осврће се око себе)*

Мина... Јеси ли заборавила да сам ја овде редитељ, а ти глумица, да је ово проба... а да сам ја ожењен.

- МИНА: *(Извлачи се испод њега и наставља описивати)*
Кога боли дупе што си ожењен? К'о што си се оженио можеш и да се разведеш. Јел' тако? Тако је!
- МАТИЈА: Није то баш тако једноставно.
(Одмиче се од ње и седа на фојелеу поред, њали цигарети)
Ја сам пола живота са њом, скоро од кад сам дошао у Београд. Уосталом нисам у стању сада да причам о томе, немам снаге за то...
(Пауза)
Не знам шта осећам према њој, заиста. Све ми се побркало... Још и овај комад. Не знам... стварно.
- МИНА: *(Врло сигурно, гошгово сурово)*
Па, тим пре треба да је откачиш. Доста је било. Где си је уопште нашао?
- МАТИЈА: Њен покојни отац ми је био професор на академији. Када је умро нас двоје смо почели да се дружимо, некако смо се зближили. Ја овде нисам имао никога.
(Прави паузу као да се присећа шога о чему говори)
Практично сам збрисао од куће на режију.
(Осмехне се)
Ни са мојима нисам контактирао неко време били су љути на мене. Професор ме прихватио и заволео од самог старта, био ми је као отац.
- МИНА: Шта, ти сада осећаш обавезу према њему и трпиш његову ћерку да би му се одужио?
- МАТИЈА: Нее... Није тако, не трпим ја ништа... Ја њу...
- МИНА: *(Скочи са њоседа као ојарена)*
Волиш?! Волиш?! Хајде, изговори слободно... Волим! А шта сам ја овде господину – забава?!
(Шета око њега као лав)
- МАТИЈА: *(Усмиане за њом и ухвати је за рамена)*
Прво не вичи. Друго не разумеш ти то, још си млада да би разумела. Има разних врста љубави.
(Ућути замишљено и уздахне)
Ја њу поштујем, она је део мене, део мога живота. Разумеш? Ма, компликовано је то...
- МИНА: Она је само навика! Ти можеш без ње, вероватно би ти било и боље. Сигурно те она убедила да не можеш, ха? Знам ја такве жене, али то није истина... Ја те осећам. Ја знам како дишеш, као да те знам од увек...

Она сѝоји у његовом заџрљају и ѓледа ѓа ѝраво у очи. Осећа да је Маѝија неодлучан и слаб, ѝокушава својим речима иѝио више да уѝице на њеѓа.

МАТИЈА: *(Насѝавља као да је не чује)*
Није увек било тако... компликовано.

МИНА: *(Се извлачи из заџрљаја, блаѓо заједљиво)*
А како је било?! Испричај ми, баш ме занима... све!

МАТИЈА: Дођи овамо.
(Повуче је оѝеѝ назад да седну, сѝусѝи је себи у крило и насѝави)
Она је била професорова ћерка, из познате, богате, београдске породице – Марија Сударов. Пола академије је уздисало за њом.

МИНА: Тако је добра риба била да сте се сви “секли”, а она баш теби да да?
(Насмеје се)

МАТИЈА: Слушај ако хоћеш, не буди цинична...
(Диге Мину са себе)

МИНА: Извини, извини... ево слушаћу.
(Диге десну руку као да се куне, седа у фоѝељу са леве сѝиране)

МАТИЈА: Ја нисам ни сањао да ће да ме погледа, а не да имам неке шансе.
При том је била и старија од мене 6 година.

МИНА: Шта сад више није?!
(Засмеје се сама себи, а онда наѓло ѝоклоѝи себи усѝа, уозбиљи се и ѝоново диѓне десну руку)

МАТИЈА: Ја сам тада за њу ипак био клинац – капираш? Знаш и сама шта је Подгорица за Београд и сада, а не пре 15 година...
(Пауза)
Када је професор Сударов умро средли смо се једног поподнева на његовој клупи на Калемегдану... Стари је волео ту да седи када је размишљао о комадима... кад је хтео да буде сам... Некад је са мном на тој клупи разговарао о режији...

МИНА: *(Га ѝрекине)*
Шта, и матори је био редитељ?!
(Смеје се, укаѝира иѝа је рекла)
Не, био је месар, баш сам глупа! Реци ми још да јој је кева била глумица па да умрем од смеха!

- МАТИЈА: Умрла или не тако је. Госпођа Катарина је тада била глумица и то једна од цењенијих. Ти си сувише млада да би је памтила.
- МИНА: Јебо те! “Риба” баш има педигре, а не к’о ја – ћале пијанац, а кева виши референт у општини. У ствари ћале је био пијанац, сад је покојник.
(Цинично се насмеје)
Па си се од свега тога уср’о, шта ли?
- МАТИЈА: Нисам се ја бојао њеног педигреа, него тог става... Те господствености и мистичности коју је увек носила са собом. То ме и плашило и привлачило истовремено. Хтео сам да откријем шта се крије испод те изблазираности, ништа више.
- МИНА: Па да, лова те сигурно није привлачила, јер ти никад није ни фалила.
(Мајица је зачуђено погледа, Мина се збуни)
Мислим, ниси неки сиромашак, сви знају да су твоји богати. Читава Подгорица ти познаје и ђеда и оца и ...
- МАТИЈА: (Је изнервирано њрекине)
... И мајку. Реци слободно. Она га је оставила кад ми је било седам година.
(Пауза)
Није то баш пријатно кад те сви препознају због тога, и са подсмехом те гледају јер ти је мајка курва.
(Поново њрави ѡаузу, уздахне)
Није она наравно била курва, али оставила га је... То је био незамислив скандал за оно време и ону средину. Смртни грех, пропаст, крст...
- МИНА: (Несјрејно, као да ѡкушава нешто да ѡјрави)
Можда се заљубила, не треба да је кривиш због тога...
- МАТИЈА: Није било ништа тако романтично... пио је. Отац је пио... викао,... знао је и да је удари. Она је хтела мене да заштити... али, отац јој није дао да ме поведе са собом. Није јој дозвољавао ни да ме виђа после развода, одгајила ме баба. Он није могао да се помири са тим да се дружим са девојчицама, да се играм позоришта, да смишљам представе својим вршњацима... и да по свој прилици нећу завршити медицину као он. Пекло га је то, изједало као нека звер изнутра, па је пио све више не би ли је убио, док није догурао до пејсмејкера. На мене је био љут, а отерао је мајку... Читав живот се осећам кривим због тога, као да сам је ја отерао.

- МИНА: Ниси ти ништа крив.
*(Прилази и клекне на њод испред Маџије који седи оборене
 ѓлаве, наслони руке на његове буџине)*
 Ништа...
*(Насџане краџика џауза, која је неџриџаџна, Мина џрва џро-
 ѓовори)*
 Знам колико то боли кад...
- МАТИЈА: *(Скочи бесно са кауча ѓрубо склањајуџи Минине руке и заурла)*
 Знаш курац! Ништа ти не знаш! Нико не зна... нико! Не можеш
 ти госпоџице да знаш како је то кад ти се деца смеју и добацују
 за тобом на улици, кад неће да играју фудбал са тобом јер ти је
 мајка...
(Мина му џриџрчи и залеџи му руку џреко усџа)
- МИНА: Псссс... Не говори то поново...
(Заѓрли ѓа)
- МАТИЈА: *(Се бесно оџрѓне од ње)*
 Нема потребе да ме тешиш,... да ме мазиш ту као неку јадну
 будалу. Ја сам се њега увек плашио и зато сам почео да се
 дружим са девојчицама... Зато! Он је крив за све. Он! Немаш
 појма како је то живети у куџи са алкохоличарем пргаве нарави.
*(Прилази малом шанку са сџране и вади из њеѓа флашу са
 вискиѓем)*
 Држим ово овде данима, а сви мисле да је реквизита. Хоћеш ти
 мало?!
(Цинично)
 Да попијемо у то име!
- МИНА: *(Климне ѓлавом у знак одобравања. Маџиџа сиџа виски, Мина
 џроѓовори једва)*
 Ја те разумем... Боље него што мислиш... Ти си бар имао свега у
 изобиљу...
*(Наџрави џаузу, ѓледа у чашу са џиџем као да из ње сакуџља
 храбростџ, а онда као буџицу ѓласно у једном даху сручи)*
 Мој отац је радио у железари. Тамо се пропио. Кад прими плату
 по два дана није долазио куџи. Кад је умро мајка није имала од
 чега да га сахрани. Морала је да зајми новац од комшиџа. Ето!
*(Са видним олакишањем џодиѓе ѓлаву и џоѓледа у Маџиџу,
 оџџиџе велики ѓуџљаџ џиџа ѓледајуџи ѓа и даље у очи, дрмне
 чашу на сџо)*
 Шта сад кажеш, могу ли да разумем?
(Маџиџа џуџи, Мина ѓласније, заџраво емоџивније)
 Ја сам била мала, једва га се сећам, али ми је мајка причала.
 Остала је сама... – 35 година и троје деце, у оној припиздини од

Никшића, па сад ти види могу ли да разумем?!

(Љушшишо)

Немој молим те само ти да ми изиграваш највећу жртву као дете разведених родитеља! Не знаш ти шта је мука. Ти си имао све што си помислио, никад ничега ниси био жељан. Зато...

МАТИЈА: Опрости, нисам знао...

(Нејријайно му је, досија њиће њоново)

Али није све било баш тако бајковито у мом “златном кавезу”...

Волео бих да чешће имамо времена да овако разговарамо,

(Више за себе)

али то је за сада немогуће... Ти то капираш?

(Мина климне, он баџи њоџлед на саџи)

Види колико је сати мораћу ускоро да кренем. Извини, прекинуо сам те...

МИНА: *(Незаинтересовано)*

Ништа, после тога смо се преселили у Подгорицу. Тамо је мајка добила бољи посао, ујак јој средио, али, опет никад није било довољно новца... Проклети новац!

(Усџаје бесно)

Ја стварно не капирам људе попут тебе који серу о несрећном детињству, а расли су у изобиљу! Стварно то не разумем!

МАТИЈА: Можеш ли онда да укапираш како је то када сваког дана једва чекаш да ти се заврше часови, јер ће мајка можда да те сачека у дворишту.

(Хода около замисљен)

Кад дође чврсто ме загрли и почне да плаче, а деца у пролазу свашта добацују, па онда и ја почнем да плачем. И тако... плачемо заједно... То су у мојој души моје истинске успомене на детињство и на Подгорицу драга моја... Не може све да се купи новцем.

(Уздахне дубоко да би оџерао сећања)

МИНА: *(Бесно)*

Молим те не буди тако патетичан! Моја мајка је морала да ради по кућама после посла да би нас издржавала. Шта мислиш о тој успомени?! Не знам како си уопште успео да ме испровоцираш да ти све ово причам? Ужасно ме срамота свега тога, покушавам да заборавим...

(Одлази до фоџеље њоџледа замаџљеноџ као да се њрисећа, не џледа више у Маџију, мирније)

Некад сам и ја морала да идем да јој помажем. Замисли себе господче како рибаш туђе подове да би имао шта да једеш, можеш ли то?!

(Шеџа около бесно, њоново оџиџија виски, осмехне се иронично)

МАТИЈА: Извини, нисам мислио да те...

МИНА: *(Гласно)*

Замисли да идеш по кућама као чистачица... Не можеш ни да замислиш наравно! А онда у таквој ситуацији сретнем дечка у ког сам била заљубљена читаву годину пре тога. Нисам знала ни ко је, ни како се зове... Виђала сам га некад у граду, осмехивао ми се у пролазу. Био је старији од мене неколико година, богаташки клинац као и ти. Ја то нисам знала, а открила сам на најгори могући начин: – Пепељуга на поду купатила, врата се отварају, а на вратима мој несудођени принц! Ужас! Хтела сам у земљу да пропаднем од блама! После тог сусрета, после тог дана...

(Одједном неочекивано весело, усмијаје се фошеље)

После тога ми се кретен више никад није осмехнуо на улици! Чак ми се једном и подсмевао са неким својим ортацима. Мислила сам да ме се стидео зато што сам ружна; тада сам имала неколико бубуљица, а заправо...

(Прилази Маџији као да њему пребације)

Њему је било непријатно... Шта серем?! – Презрео ме је зато што сам сиротиња! Стидео се што је имао симпатије за мене пре тога – то је истина! Због усране лове ме повредио. Е, зато сам се ја зарекла да ћу лове имати довољно – да ћу успети! Кад – тад, али што пре то боље!

(Насмеје се, дигне чашу и наздрави)

За успех!

МАТИЈА: За успех! За нашу представу!

(Куцну се, ња се љубе у усња)

МИНА: *(Кроз задовољни смешак)*

Еј, знаш шта се на крају десило са тим истим кретенем?! Кретен је наравно на све то заборавио, ја сам порасла, ружно паче се претворило у прелепог лабуда и... Без блама је дошао да ме “стартује” после једне премијере! Замисли?! Нисам наравно могла да му кажем да сам ја она иста девојчица коју је постидео, али мојој сујети је страховито пријало да га гледам како се мучи, како се неспретно додворава и проба да ме шармира на све могуће начине, не знајући јадан да је и пре него што је почео био осуђен на пропаст!

(Насмеје се)

Нећу више да давим о њему, ово ти причам да пазиш шта радиш, да се и ти не предомислиш прекасно као и он. Причај ти мени још нешто.

- МАТИЈА: Не знам где сам стао...
(Пали цигарету)
Да, то, прво смо се случајно срели пар пута на Калишу – на тој клупи, а после смо се договарали да се нађемо... и тако... Причали би смо сатима, нисмо могли да престанемо, све је било некако спонтано... Убрзо смо почели да се забављамо.
- МИНА: (Иронично)
Каква романтика.
- МАТИЈА: Да знаш и да је била. Морали смо да се кријемо од свих живих. Од заједничких пријатеља са академије... Она се дружила са неким асистентима на академији који су били студенти њеног оца, а највише смо се крили од госпођа Катарине која такву везу никако није могла да разуме и да прихвати.
- МИНА: Па како је сазнала, срела вас је негде?
(Мајија одмахује њрсиом испијајући виски)
Неко вас је откуцао?!
- МАТИЈА: Ја сам јој рекао!
- МИНА: (Изненађено, додаје му своју чашу)
Ти, лажеш?! Како?! Зашто?! Није ти била фрка?
- МАТИЈА: Где није, уср'о сам се ко никад у животу!
(Одлази и долива нову дозу вискија)
- МИНА: Па зашто си јој онда говорио?
- МАТИЈА: Тад сам решио да постанем мушкарац па сам лепо дошао и рекао: "Госпођо Катарина,
(Враћа се и имитира карикирајући сам себе)
ја сам дошао да просим Вашу ћерку"...
(Почне да се смеје)
- МИНА: (Несврљиво кроз смех)
И... И шта је било, јел' се матора шлогирала?!
- МАТИЈА: (И даље кроз смех)
Скоро! Само је разрогачила оне своје плаве очи и рекла: "Како молићу лепо?"
(Обоје се кикоћу)
Ја сам онда прилично самоуверено поновио своју жељу, а она је после тога тражила да јој донесу чашу воде са шећером.
- МИНА: Баш је тешко поднела, а?! Јел' те уопште познавала пре тога?

МАТИЈА: Кажем ти... долазио сам неколико пута пре тога код њих, углавном са професором, или као Маријин друг. Матору је шокирала наша одлука, али већ је било касно да било шта учини. Мислим да ме од тада не подноси.

МИНА: Па и она се удала за редитеља, зашто је тебе омрзла?

МАТИЈА: Зато што нисам био из довољно добре породице. Капираш? Нисам био по њеном укусу. Кажем ти знала је све о мојој растушеној породици преко професора. Он ме неколико пута доводио код њих на ручак, али Марија је тада била на Сорбони, па се нисмо ни упознали до његове смрти. Ко зна, да професор није тада умро можда се никад не би ни срели.

МИНА: *(Поново иронично)*
Каква би то штета била.
(Цокће)

МАТИЈА: Не буди злобна... Причам ти зато што је Марија тамо и била због неког младог доктора са којим се забављала две три године пре тога. Доца је тамо био на специјализацији, а њене студије су само биле покриће. Капираш?
(Мина клима главом одрично)
Све су смислили маторци који нису хтели да се њих двоје раздвајају, пошто су обоје били добре прилике, а по њиховом мишљењу створени једно за друго, то је већ било свршено, али... није коме је намењено, него коме је суђено.
(Осмехне се шерейски)

МИНА: Па ти си ту дошао к'о неки витез на белом коњу?

МАТИЈА: Витез или не... тако је било.

МИНА: Ја моју мајку нисам видела скоро годину дана. Чекала сам да добијем праву улогу у Београду, па да је позовем да дође. Чујемо се телефоном – по некад... Нећу да је оптерећујем – доста јој је и без мене. Знаш, кад сам завршила академију звали су ме да се вратим у Подгорицу, обећавали куле и градове, а кад сам се вратила давали су ми само неке “писмо – тацна” улоге; никад ми нису дали праву шансу. Кукаће они за мном! Али овде... Овде ћу да успем!
(Скаче са места где је седела и њочиње да њева и њлеше око Мајије. Узима флашу и долива им још вискија)
Успећу, захваљујући теби! ТИ си заправо МОЈ принц на белом коњу, МОЈ витез! Ти си једини одмах уочио колики је мој таленат и зато те не дам ником.
(Баца се на Мајију, њадају на њод док се њоново љубе веома сјрасно. Мајији зазвони мобилни телефон)

- МАТИЈА: *(Досија хладно)*
 Да,... чујем... Ево на проби... још увек... да! Еј, сада не могу да разговарам... Причаћемо кад дођем кући... ускоро.
(Пауза)
 Не буди досадна, стварно сада не могу... Марија, молим те немој да драмиш, ево, обећавам да хоћу. Кад дођем... наравно... сигурно, да. Ђао.
(Прекида везу и забринуто израза лица седа на фошлеу. Пали цигарету)
- МИНА: Шта то хоћеш? Да је креснеш?!
- МАТИЈА: Не буди вулгарна. Да разговарам, обећао сам јој да ћу да разговарам са њом кад дођем. Каже да мора нешто важно да ми саопшти.
- МИНА: То те брине?
- МАТИЈА: Не! Не знам. Нисам уопште спреман да се суочим са њом сада.
- МИНА: *(Врло одлучно, као да ља хийноишише)*
 А можда би крајње време било да се спремиш? Шта мислиш?
(Матија само збуњено ћуши и љуши)
 Да јој кажеш већ једном да је међу вама готово, да сте се истрошили, да нема више ни једног разлога да останете заједно...
(Ходе околу љруди се да се њене речи урежу у њеља)
 Па то је тако очигледно! Реци јој да желиш да наставиш даље, али без ње. У осталом, што јој не би рекао и да већ знаш са ким можеш да наставиш даље, хм? Да већ имаш...
- МАТИЈА: Не могу, не могу то...
(Усијаје, хода убрзано љрља се љо љлави као да ће љако мисли да му се разбисљре, или да ће љољуљи духа из боце изаћи неко решење чийаје заврзламе. Досија љоново виски у обе чаше, а заљим сам исљија љиће љољово до краја)
 Ја не знам заправо шта хоћу. Збуњен сам...
(Мала љауза)
 Зашто не можемо да будемо деца читав живот – да грлимо кад нам се воли и да плачемо кад смо тужни... Зашто? Када уопште прерастемо ту фазу?
(Пауза)
 Када, и због чега почињемо да се представљамо онаквим какви нисмо, да би смо испали бољи него што јесмо?
(Пауза)
 И овај комад,... он је крив за све, он ми је унео немир... Шта је заправо љубав, кога волимо, на који начин, шта је ту право... Ништа ми више није јасно, сумњам у све што мислим и осећам...

- МИНА: Није комад у питању, уопште... Ти си узнемирен због мене.
(Маџија је зачуђено погледа, али она само насмјави – сигурно, равно, као њсихијатр са болесником)
Да, да. Немој тако да ме гледаш. Теби је, као и мени потпуно јасно да се изненада пред тобом појавила прилика да свој живот промениш, поправиш, да будеш са неким ко може да те прати и да те разуме, ко ће се бринути о теби и твојој каријери и кад западнеш у ћорсокак.
(Пауза, Маџија је гледа збуњено)
Ево, узмимо ово за пример: – колико дуго ниси режирао?
- МАТИЈА: Скоро две године.
- МИНА: Зашто?!
- МАТИЈА: Зато што није било довољно доброг и довољно узбудљивог текста који би ме заиста дирнуо, инспирисао и натерао да нешто режирам!
(Понесено)
Да мојој публици, мојој правој и искреној публици поново подарим нешто због чега ће да плаче и да се смеје два сата.
- МИНА: *(Га њрекине)*
Добро! Реци ми сада шта је ОНА учинила за то време док си се ти гушио у мукама?! – Ништа! Она није учинила ништа! Само је мирно посматрала како венеш, и вероватно уживала у томе маштајући како јој правиш друштво у њеним пензионерским поподневима.
- МАТИЈА: Ниси у праву, она је ишчитавала текстове заједно са мном и покушавала да ми помогне да нешто одаберем. Разговарала би са мном до јутра ако треба о неком тексту који сам на моменте помишљао да могу да режирам...
- МИНА: Не буди наиван мили! Она врло добро зна да си ти мртав без своје уметности! Намерно је налазила замерке текстовима да не би ништа радио! Како не разумеш – она само жели свог послушног мужа у кући, а ти остајеш само то ако не режираш! Полумртви послушни муж!
- МАТИЈА: *(Скаче изнервирано)*
Не! Нећу то да дозволим, морам да режирам – да се осећам живим поново... Слушај шта говорим, понављам реплике из текста који радим, не..., дефинитивно нисам способан да се суочим са Маријом! Све ми се помешало.

МИНА: Можеш, и мораш! Јасно ти је да ја нећу чекати довека да се смислиш! Кад смо код текста, како каже: “Живот брзо пролази, пропуштене прилике се ретко кад поново укажу да би могли да исправимо грешке” – тако нешто, а и тада је обично превише касно за све. Ја нећу да за мене буде касно – капираш?! Ја се у ону селендру не враћам! Ти добро знаш шта хоћеш, само се прибери сада и иди, реци јој. Сећаш се шта си ми обећао још пре месец дана?

(Поново њочиње да сјоџада Маџију, мази се њежомом руком њочев од лица, њреко ѓрудџи, сјомака до међуножија, све време му ѓовори шџа да ради, али све сјорије, уздишући)

Кад се вратиш на пробу... све ће бити готово . Бићеш само мој... и све ће коначно бити на свом месту. Ја и ти заједно... Можемо да направимо све... све... што пожељимо...

МАТИЈА: *(Када сјиџне руком до њеноџ међуножија њрихваџа њену иџру и њочиње да је мази врло сјрасно, ѓоџово њомамљено)*
Све... ах, да... рећи ћу јој. Све...

Њих двоје њадају на њод њонесени ероџским заносом. Појачава се музика, исџа она која би њовремено њребала да се њојављује у њоку њиховоџ разџовора у сценама које носе неку њаџињу и конфузију.

Мрак.

2.

Док се чује музика у њоку мрака намештај се њремешта. То је исти намештај као у њрвом делу, само друѓачије расњоређен, а умештао малоџ сјаола на средини сјаоји велики сјао који Марија свечано ѡсјаваља. Поставља и ѡлица на којој сјаоје Маијајине ѡзорине наџрде за режију, које заузимају видно месјао. Маијаја улази уморан и ѡбркан. За разлику од скоро хисјаерије из које је дошао, у ѡприсусјау Марије ѡнаша се ѡѡсјаално друѓачије, смирено и уздржано. Проверава да на себи нема неки ѡраџ од ѡреѡходноџ доџађаја.

МАРИЈА: (Пријајњим џласом)

Касниш, пожури, пери руке...

(Шјаѡрафјаа између кухиње коју не видимо и собе у којој је сјао)

Све ће да се охлади.

МАТИЈА: Нисам гладан.

(Скида одеђу са себе и баца је ѡреко фѡѡеле. Пушјаа неку смирујуђу инсјауменјаалну музику. Баца се на ѡросед и лежи ѡѡружен, зајворених очјау)

МАРИЈА: (Му се обрађа као да ѡрича са дејѡѡом)

Како ниси? Ниси ништа јео читав дан, знаш колико те исцрпљују те пробе... Дођи да видиш, спремила сам ти твоје омиљене папице... Хајде, прво да руцамо, а онда имам још једно изненађење за тебе.

(Прилази Маијаји који и даље ѡѡомично лежи. Сјаваља му руку на чело и мази џа ѡ џлави. Сађне се да џа ѡѡуби)

Пијих, шта си то пио, виски? Па ти си се напио?

МАТИЈА: Нисам се напио. Пусти ме, хођу да одспавам мало, нисам расположен ни за каква изненађења... Имам пробу за непунa два сата, а и долази ми писац вечерас. Морам бити колико толико при себи.

МАРИЈА: То је страшно битно – заиста, то не би смео да пропустиш.

(Смешка се)

Ко зна, такав мозак који је тебе покренуо са мртве тачке, можда постанете и ѡубавници.

(Шјајјине џа)

МАТИЈА: Дај, не лупетај молим те писац се зове Марко Мијанџић, дакле тешко да можемо бити ѡубавници.

МАРИЈА: (Кроз смех)

Шалим се лудо, али заиста не могу да верујем да се до сада није појавио, да га нису занимале пробе. Зар то није чудно?

МАТИЈА: *(Полако се ѿридиже)*

Није... Управник ми је рекао да је дотични господин, сазнао сам толико о њему, био изузетно задовољан када је сазнао да сам пристао да режирам његов текст. Рекао му је да ми слободно пренесе да он апсолутно има поверења у мене и да је потпуно уверен да његово присуство на пробама није неопходно, да ће се појавити кад буде време. Очигледно је веома интелигентан, *(Насмеје се)* а можда је и неки авантуриста који стално путује, па нема времена да седи на мојим досадним пробама.

МАРИЈА: Иван је баш човек од речи, када тако сериозно поштује његову жељу да ти ништа о њему не открива док се не сретнете очи у очи. Јесу ли те пробе стварно толико досадне? Мислила сам да уживаш, да ти је стало...

МАТИЈА: *(Збуњено)*

Да... то свакако. Уживам. Мислио сам у смислу да некоме ко не учествује у директном процесу креирања, сва та силна понављања, мењања... могу бити досадна – на то сам мислио.

МАРИЈА: *(Задовољно)*

А јеси ли свестан да је ово твоја прва представа коју радиш потпуно самостално?

МАТИЈА: *(Седне)*

Како то мислиш самостално? Све сам их и до сада радио самостално!

МАРИЈА: Наравно да јеси лудо, али ниси приметио да је ово први пут да мене ниси звао ни на једну пробу, а премијера је за неколико дана.

МАТИЈА: А јел' тако? Нисам приметио...

(Понесено, уживљено, устјаје и хода ѿо соби)

Вероватно зато што ми је све јасно... о чему се ради, њихов однос... Толико ми је јасно да заиста звучи невероватно чак и мени. Тај пар, тих двоје људи... они се толико воле, а опет имају проблем то да покажу, да се отворе, да признају једно другом.

МАРИЈА: *(Се надовезује на њеџа)*

Дани им пролазе, а живот ретко пружи још једну шансу да се грешка исправи, углавном нас остави да се кајемо због свог кукавичлука када већ постане касно...

МАТИЈА: Да! Управо то! Тако пише у тексту, сећаш се тог дела?

МАРИЈА: *(Мало збуњено)*

Да, читала сам текст... сећам се неких делова. Има доста истине у свему томе.

МАТИЈА: *(Тошалоно уживљен)*

Доста?! Па читав тај текст је истина. То ти је као да док га читаш имаш прилику да завириш у оне најтамније и најскривеније углове људске душе. Да мало загребеш испод те равнодушности и устајалости. Да загребеш и по сопственој души и емоцијама које плутају као локвањи на некој бари. Заиста има добар наслов, “Локвањи” – тачан.

МАРИЈА: Да. Испод је мутна вода и муљ, а на површини... – споља, ... прелеп цвет. Лепо изгледа, али нема мирис.

(Замисљено)

Та мутна вода то су наше трауме из детињства, наша претходна искуства, наше тајне, наше збркане мисли... Све оно што “гурамо под тепих” јер се тога стидимо...

(Мала пауза)

или нас превише боли,... или једноставно немамо довољно храбрости да се суочимо са стварима онаквим какве заиста јесу. Та мутна вода је наш кукавичлук пред собом и другима. Са стварима се обично суочавамо само онда када не можемо да их избегнемо. Можда би све било лакше и безболније када би се људи водили првенствено својим срцем – онда би били искренији и мање би представљали опасност по оног другог – само кад не би смо лагали...

МАТИЈА: Али они не лажу – ја сам њих “прочитао” као двоје који се воле, али су негде погубили конце те своје љубави, препустили стихији да их носи, догађајима да се одвијају без њиховог мешања... Они се заправо разилазе без ичије кривице ...

МАРИЈА: *(Вајреније)*

Како то мислиш без ичије кривице?! Па ко је крив ако нису они? Њих двоје нису смели да дозволе да низ догађаја којима се препуштају и на које не утичу промени читав њихов живот и однос. Да се препусте да стицај околности који нико не прекида затвори сва врата међу њима. Да заиста плутају по сопственом животу као неки локвањи. Нису смели да дозволе да се толико удаље због равнодушности која је постала најбоља препорука за живот; – ако не желиш да будеш повређен буди равнодушан! Ако неће она има која хоће, ако не могу да добијем тај посао – нема везе могу неки други – мало лошији... и све тако! Настављају да се повређују, а уместо да они управљају догађајима догађаји управљају њима. Страшно! Како не схваташ да људи

тако губе своје животе, постају неке равнодушне марионете у рукама својих бизниса, друштвених догађања, разноразних наметнутих обавеза које одузимају време и енергију, а не доносе ништа.

МАТИЈА: Схватам, али кад једном ствари крену низбрдо не дају се вратити. Шта мислиш зашто је дошло до тога? Мислим, да се људи толико удаље једни од других, да не маре више шта се оном другом догађа? Ко је крив за то?

МАРИЈА: Сви смо криви, нема другог одговора. Сви смо по мало допринели. Ево погледај нас двоје...

(Матија је збуњено погледа)

Да, да... погледај докле смо ми стигли.

МАТИЈА: *(Нервозно)*

Шта нама фали?! Јел' имамо новца – имамо. Јел' имамо каријере – имамо. Ја сам редитељ, ти си професор књижевности, два врхунска интелектуалца. Јесмо ли успешни у томе што радимо – јесмо! Могу само да нам завиде. Шта нам молим те фали? Чиме то госпођа није задовољна?!

(Клекне на колена као иај исјред краљице)

Да ли постоји нешто што можемо учинити да се њено височанство осећа боље?

МАРИЈА: *(Љућинио, одлази од њега)*

Прекини да се измотаваш! Због чега си тако циничан и груб према мени?! Добро знаш да није све тако бајковито како можда изгледа неком са стране. Ти си један од оних којима више није стало... ТИ! Тебе уопште не занима шта се у нашем животу дешава. Питање није да ли смо успешни него јесмо ли срећни? Како је мени, шта ја желим, шта ја сањам, шта мене боли и узнемирава?! Читав живот се бавимо тобом! Твојом каријером, твојим траумама, твојим проблемима... Не могу више тако!

(Пада на фојлељу окренују леђима)

Не могууу Матија...

(Почиње тихо да илаче, љауза)

Ја те волим, и стало ми је, али ти си се променио. Претворио си се у једну огромну пијавицу која ме само исисава, само узима, а ништа не даје. Где је духовити, талентовани, раскошни студент у кога сам се заљубила? Где је човек у којег сам имала толико поверења да сам му поверила свој живот иако је тада био готово дете? Где је младић којег сам направила човеком, којем сам увек била на дохват руке шта год да му треба? Где Матија?! Сећаш ли се њега уопште?!

(Болно јеца, насјаје нејријатна тишина)

МАТИЈА: *(Посрамљено)*

Да, мислим да да... Заправо, нисам више сигуран... Нисам сигуран да знам ни ко сам сада, а не какав сам некад био. Не знам Марија,... појели су ме. Самлели су ме у својој машини за прављење успеха, морао сам да платим! Све сам добио, морао сам негде да платим...

(Седа смрвљено у друџу фошлељу)

МАРИЈА: *(Му љрилази и надноси се над њеџа)*

Обоје смо платили Матија, обоје! Ниси само ТИ, увек ТИ; и ја сам платила... Твоје награде, твоје коктеле са полусветом, твоје лоше критике, чак можда још скупље оне добре, твоје вечите дилеме кога у поделу, да ли да тај лик игра жена или мушкарац... све сам ја то платила! Све! Крива сам што сам те испустила, што сам видела како се мењаш, како убијаш оно лепо у себи! А због чега све то... Да би те сви волели, да би им се допао, да би те наградили?! Да би ти се дивили, улагивали, шта год – зато?!

(Одлази и седа за сџо љреко љуџа њеџа)

Ја сам крива...

(Јеца)

Ја... Видела сам, а нисам учинила ништа. Мислила сам да је то само привремено, да ће проћи, да си довољно интелигентан да знаш шта радиш, али не! Ти си почео да уживаш изигравајући малог Бога у том позоришном микро – космосу и продао си им своју душу Матија!

МАТИЈА: *(Снисходљиво)*

Морао сам... Морао сам да им се свидим... да их натерам да ме заволе. Како то не разумеш, нема средине – или те носе на рукама, или те одбаце! Ти мислиш да је мени пријало да седим по задимљеним позоришним бифеима са пијаним оцвалим глумицама, са надрканим маторим првацима који ме зову мали, и пијани баљезгају о мом таленту, у који сумњају зато што они никад нису у мојој подели? Да гледам управнике позоришта који се са толико понизности надају да је моја следећа режија управо у њиховој кући, а када схвате да није лапрдају по целом Београду како сам ја хтео – али Боже мој ОН није пристао да режирам, јер наводно има веће планове!

МАРИЈА: *(Прекида џа, виче)*

Прекини! Прекини молим те са тим!

(Смиреније)

То је твоја слика из искривљеног огледала Матија. Твоја субјективна искривљена стварност. ТИ си седео са пијаним, како кажеш, оцвалим глумицама по бифеима и обећавао им “мини-

старке” и ко зна шта све, а оне су теби за узврат кувале паприкаше у својим кућама и показивале ти свој истински таленат. Теби је било потребно да ти неко изиграва мајку и да те цупка на колону – теби, а не њима! Ти “надркани” мотори прваци су ти одувек ишли на нерве зато што су прваци! Зато што не морају да се улагују... Не теби – никоме! Они су институција сами по себи и може им се да надобудне пицопевце попут тебе шаљу у курац кад им се прохте. Мрзео си их јер су они то што јесу и без тебе, а ти си за њих увек остао клинац – никад мали Бог.

МАТИЈА: *(Избезумљено)*

Није истина, Марија... није. Престани!

(Врћи главу лево – десно као да ће је тиме најперви да пресјане)

МАРИЈА: Нећу да престанем, слушај ме Матија, добро ме слушај! Ово сам давно требала да ти кажем, па можда не би ни дошли додје.

(Прилази му и хвата га за браду, уноси му се у лице)

Ти лапрдави управници су исти они које си сам вртео у круг искушавајући колико су спремни да се понизе и колико су спремни да учине не би ли се докопали твог непоновљивог дара. На колико ручкова по амбасадама, замишљених гостовања по иностранству, и наравно колико хиљада евра су спремни да искеширају да би мали Бог на крају рекао ДА?! Ти си сам довео до тога да не радиш ништа две године! Провалили су те! Провалили да си постао једна велика превара, да само идеш около лажеш, заводиш, обећаваш, преговараш, а да ни један комад ниси – не прочитао, него узео у руке годину дана. Морао си да платиш, морао мили.

МАТИЈА: Престани, то није истина... Није тако! Доста!

МАРИЈА: Да Матија, управо је тако! Ти си својим понашањем закопао све што ти је некад било битно у животу: и мене, и свој таленат, и своје праве пријатеље... све! Твоје представе су постале досадне и лажне као што си и ти! Погледај у шта си се претворио! У црну рупу.

МАТИЈА: *(Скаче са столице и кружи око стола њемирно)*

У шта сам се ја претворио?! А можеш ли ти да погледаш тако непристрасно и стручно и у себе драга моја? Јеси ли то у стању?! Да завириш мало и испод свог локвања. Неће бити да је твоја једина кривица што си само посматрала како се твој драги претвара у монструма, а да ти ниси саучествовала у свему томе. Хајде мало да анализирамо твоје поступке!

- МАРИЈА: *(Врло сигурно)*
Изволи Матија, слушам те.
- МАТИЈА: Немој само да почнеш да ми слиниш после три реченице.
(Марија само мирно седи и љледа ља)
Да утврдимо прво ко је кога почео да игнорише? Ко је са ким престао да иде на премијере, да учествује у заједничком животу и обавезама – ја, или ти?!
- МАРИЈА: Немој молим те покушавати да сада целу причу сведемо на утврђивање шта је старије кокошка или јаје? Ти врло добро знаш када сам и због чега престала да идем са тобом по премијерама, коктелима, глупавим фестивалима... и нећу уопште да расправљамо о...
- МАТИЈА: *(Је љрекида)*
Не! Заиста не знам због чега. Ево ти прилике да објасниш. Хтела си данас да разговарамо, изволи сада, разговарај,... или треба само мене да цедимо, и по мени да чачкамо, а госпођа ће као и обично остати ретка заштићена животиња. Е, неће моћи Марија!
(Обоје ћуије)
Дакле, да чујемо – све!
- МАРИЈА: Немој барем да вређаш моју интелигенцију ако већ имаш потребу да ми набијаш на нос то што сам хтела тебе да заштитим и сачекам те да се “издуваш”. Зар заиста мислиш да не знам за скоро све твоје Донжуанске походе у последњих неколико година...
- МАТИЈА: Ма дааај, какве походе... о чему причаш?! То мора да ти је твоја мамица напунила главу глупостима. Госпођа Катарина је једва преживела нашу одлуку да се венчамо, још пре тога је, чим је професор умро захладнела односе са тобом. Зар не видиш да је читавог живота за своје грешке тражила кривце у неком другом.
Тврдила је да је професору срце попустило од туге што си ти у Француској, да је мислио да никад нећеш ни да се вратиш, а она је директни кривац за твој одлазак на Сорбону. Пошто је гризла савест, пунила му је уши глупостима да се нећеш вратити јер ти тамо имаш живот какав си сањала, боље речено какав је она сањала!
- МАРИЈА: Није истина, она је дама, она се никад не би бавила сплеткама, а није ни имала потребе када јој је све у животу лако ишло!

МАТИЈА: Лако?! То је могуће, али она твом оцу читавог живота није опростила своју занемарену глумачку каријеру. Враћала му је по мало, на кашичицу што би се рекло.

МАРИЈА: Није истина, ти њу никад ниси разумео...

МАТИЈА: Није истина? Теби драга никад није опростила што си се удала за мене када је она имала тако добру прилику већ спремну! Подбацила је и као жена, и као мајка и као проводација! Била је удовица једва две године, а онда се удала за оног јадног архитекту – господина Калајџића, тврдећи да мора да мисли на старост.

(Имитира је)

Пошто већ нема ћерку на коју може да се ослони и да рачуна, она мора да има неког поред себе. Јел' тако било или опет нешто нисам разумео?!

МАРИЈА: Не знам зашто ти она толико смета, виђамо је на твојим премијерама и за њен рођендан... по неки празник кад баш не можемо да избегнемо. Проблем је што је ти никад ниси разумео...

МАТИЈА: И то је могуће, али она ми није ни дала прилику да је, ако не волим – оно бар разумем! Поред свих мојих успеха и награда у присуству те жене сам се увек осећао као исти онај мали несигурни провинцијалац какав сам био оног дана када сам закорачио у Београд.

(Пауза, обоје ћуће и зледају се, Матија се сручи у фојетли исцрошено. Тишина)

Односи са родитељима су нам катастрофа, можда смо се зато нас двоје толико зближили, а то она не може да поднесе, па те трује тим измишљотинама. Нема појма о чему прича! Ето!

МАРИЈА: *(Устаје и хода лево десно, са краја на крај њросџорије, као да њосџојава некоџ, набраја на њрсџе све које њомене)*

Диван говор, права ода мојој злој мајци – која при том не зна ништа прича, али оставимо њу. Могу ја нешто из своје главе да ти испричам! На пример: причу о оној малој балерини због које си – бар су тако чаршијски аброви јављали намеравао да ме оставиш. Оној јадници која на пробама није ништа капирала, сећаш се? – Ти си ми чак сам причао о њој; па је у целом свом не капирању укапирала изгледа само како да те потуца! То је све са њом наравно било толико озбиљно да ми ниси никад ни пријавио. Онда о оној првакињи провинцијског позоришта која ми се тако сервилно јављала и тако смерно трептала, мислећи ваљда да не могу ни да помислим да је таква слика и прилика

“девице Марије” уопште у стању да појебе нечијег мужа. Даље, оперска певачица која је увек ван сцене говорила кроз уздахе и у пола гласа као да ће сваког часа да издахне, а са тобом наводно све време током проба није могла да нађе заједнички језик – колико је мени познато, језик можда није, али нешто друго је успела да пронађе! Не смем да заборавим ни фестивалску авантуру, – летњу тезгу која се претворила у право момачко летовање. Док сам ја припремала магистратуру, ти си покарао све младе глумице које су се просто бацале пред тебе, или боље речено под тебе. Могу да замислим какве су ту Јулије, Маше и остале понуде падале. Јел’ треба још?

(Пауза Матија ђуји)

Да наставим, или...

МАТИЈА: Не, ... нема потребе. Јасно ми је... Све ми је јасно.

МАРИЈА: Ништа теби није јасно мој Матија. Тек ти сад ништа није јасно... Не брине, ниси једини; – ни многима који су нам некад завидели и који нас познају годинама уопште није јасно зашто остајем са тобом све ово време? Зашто трпим сва та понижења и све те трачеве, све те подсмехе и заједљиве коментаре људи који не могу да приђу ни мени ни теби. Трпела сам због тебе! ТИ си као што видиш био “ретка заштићена животиња” – како си мене малочас назвао. ТИ!

(Мала ђауза)

Жене су много паметније у свему томе него што ви – “шмекери”, који углавном мислите доњом главом, уопште можете да претпоставите. Па, сви ти ваши “излети” вам пролазе само кад вас ми пуштамо, кад се правимо да не видимо!? Мени је од почетка јасно да си ти млађи од мене и да је било само питање времена када ћеш пожелети да се докажеш и на том плану. Не мислиш ваљда да сам толики дебил да сам очекивала да читав живот, у сексуалном смислу, проведеш само поред мене?!

(Не добија никакав одговор, ђа насмивља)

Не, нисам то очекивала,... али надала сам се да ћеш ипак у свему томе бити мало дискретнији, да неће морати цео град да испира уста сваком твојом авантуром, јер... Не заборавимо, Београд је ипак само једно велико село у коме сви воле све да знају... Оно што смо ми имали они не могу ни да замисле, али... Ти си једноставно одлучио да све то бациш под ноге због најобичније јебачине!

МАТИЈА: *(Покушава да узврати ударац)*

Није ствар у јебању уопште... Оне мени нису значиле ништа! Ти си ме тамо отерала. Ти си почела према мени и мом послу да се

односиш хладно и пре свих мојих авантурица. Ти си ме одбила од себе својом незаинтересованошћу. Мрзиш мој посао, моје одласке на пробе... на рад ван Београда си гледала као да тамо стварно идем због пичке! Одједном си омрзла позориште и све остало везано за то... Или можда није све?!

(Удара се њо челу)

Сад сам схватио! Ти си омрзла позориште зато што ниси могла никад директно да учествујеш у процесу стварања... даааа! Сад је јасно – ти си заправо све време љубоморна на мене и све остале људе који тамо нешто раде, док ти...

(Почиње цинично да се смеје)

МАРИЈА: *(Одједном узрујано и несијурно, као на танком леду)*
Док ја шта? Шта хоћеш да кажеш?!

МАТИЈА: Да, то је то! Како сам био слеп! Поново плаћамо грехе твоје мајке! Татина мала девојчица је, ако се добро сећам желела да буде глумица, али јој госпођа мама није то дозволила. Онда је отишла на књижевност, нешто најближе позоришту што је тог тренутка могла да упише. Јел' тако било, или?!

МАРИЈА: *(Скаче услахирено)*

Не, није тако било... уствари било је тако, али... То нема никакве везе са овим о чему говоримо, ја то могу и да ти докажем!

По теби испада да смо се ми удаљили зато што сам ја постала љубоморна на твоју позоришну каријеру – тотална глупост! Биће да се пре ради о твојим “реповима” из детињства који те као авети стално терају да се свима допадаш. Да нема то неке везе са твојим татицом можда, кад смо већ код родитеља!

МАТИЈА: Нема он никакве везе, ја сам сам изабрао шта ћу да радим, радим оно што волим и хоћу томе да се посветим до краја!

МАРИЈА: Проблем и јесте што ти превише пажње посвећујеш свом послу, а подразумева се да ја треба да чиним исто! То је могло до једног тренутка, али када си почео да шврљаш и да ме доводиш у непријатне ситуације на сваком кораку...

(Уздахне)

Да бих себе поштедела даљих понижења једноставно сам решила да се изолујем из тог света, што си ти у свом его трипу протумачио као остављање. Видиш да све то нема никакве везе са мојом жељом да глумим.

МАТИЈА: *(“Пребацујући лоптицу” зовово злобно)*

Сигурно има, али нећеш да признаш! Ти као читавог живота изиграваш неку савршену, пожртвовану супругу, а заправо си

све време хранила своју жеђ за театром! Пронашла си начин да будеш близу, индиректно, али да ипак учествујеш у свему. Као нека имела, закачила си се на мене и хранила се, црпећи мој позоришни живот. Напокон, ипак си ти, позоришно дете... Ко једном осети мирис театра, тешко да икад више може без њега.

МАРИЈА: Знаш Матија, сви ми читавог живота хранимо своје мале демоне. Проналазимо занимања, или хобије, или партнере, којима можемо да задовољимо све оно што нам фали. Ја ту не видим ништа лоше, али... Да ли је могуће да ме до те мере мало познајеш и да ме заиста после свега што смо прошли, тако доживљаваш да можеш на такав начин да ми пребацујеш?

(Најрави малу паузу)

Поражавајуће заиста! Ја сам све подредила теби. Од кад смо заједно, ти си увек био центар света... Не да бих изиграла жртву, или зарадила рај кад умрем, него зато што те волим, што ми је стало. Пристала сам чак и да сачекам да имамо дете јер би нас оно, односно, јер би ТЕ оно ометало у каријери. Било је сачекај ово, сачекај оно и прође време. Немам ја више шта да чекам! О томе сам и хтела да разговарамо.

МАТИЈА: *(Више за себе)*

Шта је ово данас? Свима пролази време, као да само моје стоји. Нико неће више да чека...

МАРИЈА: А ко је то још заинтересован за чекање, и шта то очекује од тебе?!

МАТИЈА: *(Расјресено)*

Ма нико! Не мислим на мене, него сви нешто јуре, уцењују, притискају, не би ли постигли циљ, не би ли извукли какву корист за себе.

МАРИЈА: Покушаваш нешто да сакријеш Матија... Осећам то. Јасно ти је да никада ниси био нарочито добар у покушајима да ме слажеш, зато...

(Настаје пауза)

Ко је сада?

(После краће паузе, бесно)

Поново млада глумичица, нека талентована, послушна устрептала лажљивца која је спремна да буде све што пожелиш, а за узврат ће од великог мага добити каријеру, гомилу увреда и по који шамар. Само да знаш да су све оне део истог позоришта и да обично нису онакве каквим се представљају док грабе ка циљу...

- МАТИЈА: Ова јесте!
(*Просио му излеџи, а онда се нађе у језиво неугодној ситуацији, обоје ћуше*)
- МАРИЈА: (*Мирније неџо шио би се очекивало*)
Значи била сам у праву? Нешто кријеш. Да ли треба ја да постављам питања, или си довољно одрастао да ми сам кажеш шта је овог пута у питању?
- МАТИЈА: Не знам ни сам. Чини ми се да ме она разуме, да капира ко сам ја заиста... Да можемо да функционишемо без много речи и да са њом...
- МАРИЈА: (*Га прекида, полу – шокирана, полу – бесна, усџаје са месџа на коме је седела и почине да баца сџвари*)
Достааа! Знала сам! Прекини – скоте незахвални! Прекини да ми објашњаваш како те неко боље разуме од мене! Ти мислиш да нека балавица може да изнесе то да живи са тобом 24 сата дневно?! Мислиш да је то нека премија?! Доста је било, губи се одавде!!
(*Узима са полице неџове наџраде и разбија их једну по једну*)
Доста ми је свега... и твојих превара... и лажи... и позоришта... и полу – света, и фолирања и ових јебених награда од којих си и полудео!
(*Она хисџерично џлаче сџојећи у срчи и осџацима поломљених џрофеја, Маџија само нейомично сџоји и џледа је. Она сџоро као да је џреџучена одлази и сурва се у фойџелу. Гледа џуџо испред себе, џишина која реже, џраје. Наџоследџу она џроџовори, џихо*)
Готово је Матија, готово је са нама... Дефинитивно,... иди,... Само иди сада... молим те... само...
- МАТИЈА: (*Прилази несџурно, џоџово покајнички*)
Није готово, ја те волим и даље, само...
- МАРИЈА: Молим те, немој! Само чиниш ствари још горим него што јесу. Иди сада и дозволи ми да сачувам бар ово мало достојанства које ми је остало.
(*Иронично, на свој рачун*)
Волиш?! Сада је бојим се мало прекасно за изјављивање џубави, зар не?
- МАТИЈА: Можда ниси сигурна после свега, али још увек можеш да осетиш, јел' да?!
(*Клекне испред ње на колена, џледа је у очи*)

МАРИЈА: *(Се осмехне од муке)*

А јел' сада већ пробаш комад, или и даље покушаваш да комуницираш са мном?

МАТИЈА: *(Скочи са пода, као да је исјао белосвешка будала)*

Извини,... са тобом, наравно, али тај проклети текст... Увукао ми се у мозак, потпуно ме усисао, запосео ме као некакав дух... Он је крив за све... Чачнуо ме, натерао ме да се запитам, да нешто променим и покренем, али... сад нисам сигуран да је ово то што сам желео... Јако се лоше осећам...

(Поново насјаје јајац, Марија немо клима главом, обоје гледају у врхове својих свиојала; Матија прекине нејријатну тишину наглим погледом на сај)

Проба! Касним на пробу – писац, јаоо...

(Ужурбано почиње да се облачи и сређује, Марија и даље нејомично седи, можда чак и плаче, није сигурно)

Извини, извини, касним, причаћемо кад се вратим са пробе...

Вечерас... Гао!

(Исирчи из собе)

Поново почиње музика, лагана, тишка, Марија обрише лице, подигне главу, дубоко уздахне и енергично усисане са фолије, оде до ормана, отвори га и извади две – три вешалице са гардеробом. Разгледа их, прислања уз себе – бира шта да обуче; свешло се полако гаси, музика осјаје да свира, мрак.

3.

Матија је на сцени, све је истио као и на самом почетку. Он седи у фојелу главе наслоњене на руку и уши. Гледа негде далеко испред себе, по траје пар минути. Тишину прекида глас из офа – инсцијенити који каже: “Први знак, за тридесет минути почиње генерална, молим вас да се припремите, за тридесет минути почиње проба”. Са леве стране иза његових леђа појављује се Мина коју он уишће не примећује док му не наскочи на леђа и не почне да га цмаче. Он се ирне нервозно.

МАТИЈА: Шта ти је Мина, понашај се пристojно.

(Усијаје нагло са фојеле)

Имамо пробу, иди припреми се, концентриши се... Боље мисли мало на оно што сам ти данас говорио него што ме пресецаш овде.

МИНА: *(Иронично)*

Нешто смо нервозни? Шта се то догодило за ово кратко време? Госпођа те поново избацила из такта, или?

МАТИЈА: Мина молим те... остави ме, нисам расположен за расправу, а и очекујем писца. Није згодно да нас слуша читаво позориште како се преуцавамо овде...

МИНА: Није згодно?! А ниси данас размишљао да ли је згодно док си ме крес’о после пробе на сред сценографије?! Тад ти је све било потаман!

МАТИЈА: Прекини да урлаш сада, рекао сам ти разговараћемо касније, иди спремај се...

МИНА: Немој само ти да ми изиграваш душебрижника. Сви сте ви исти. Сви обећавате којешта док не добијете оно што вас једино и занима...

МАТИЈА: Шта ти је одједном, шта се ово данас дешава?

(Прилази Мини да би је смирио)

Све је у реду, не разумем шта те је спопало. Иди лепо сада мисли на пробу, а после ћемо да разговарамо, хајде...

(Помази је руком по образу, она га зледа љуишио)

МИНА: *(Одгурне његову руку досија зрубо)*

Немој да ме мазиш као неку јадну животињицу.

(Одмиче се од њега)

Све ми је јасно. Ниси јој рекао! Сада само покушаваш да добијеш на времену, не би ли смислио нову лаж којом ћеш и даље да ме држиш поред себе!

- МАТИЈА: *(Поново покушава да јој приђе врло лагано)*
Хтео сам да јој кажем, али просто није било времена – заправо...
Јесам јој рекао, али нисмо завршили читаву ствар...
- МИНА: Не верујем ти!
(Матија је зледа збуњено)
Шта бленеш? Не верујем ти! Једноставно ти ништа више не верујем! Доста је било!
(Узима своју торбу коју је суслила на сиво и креће ка завеси, окренућа је леђима)
Крај! Финито!
(Махне руком одлазећи)
- МАТИЈА: Не, не капирам! Шта се то данас дешава?
(Крене за Мином да је врати, суслигне је)
Рекао сам јој мајке ми... Мораш да ми верујеш... Све ће бити у реду, само ми дај још мало времена. Ево... сачекај док изађе премијера. Да завршимо ово како треба, па ћемо онда решавати све остало. Јел' у реду?
- МИНА: Није у реду! Није! Говориш ми већ два месеца да ћеш да јој кажеш, вуцараш ме по туђим гајбама и аутомобилима скоро годину дана, осећам се к'о последња курва! Није у реду!
- МАТИЈА: *(Матија је поново води напред осврћући се околу, тихо и као смирено)*
Причај мало тише, ходају људи околу, чуће те неко, Мина... прибери се мало.
- МИНА: *(Се испргне од њега)*
Немој ти мене да смирујеш! Ти си ме и довео у овакво стање!
Шта ме боли дупе ко ће да чује и шта ће да прича?! Ако си ти решио да кажеш својој вољеној женици да је остављаш због млађе која те при том и воли...
(Урла намерно)
Баш ме боли дупе за све вас жбирове који слушате саада!!!
- МАТИЈА: *(Пришчава и савља јој руку преко усћа)*
Сад си претерала! Смири се и не прави ми сцене овде као нека шипарица. Доста је било!
- МИНА: Теби је било доста? Е, па доста је и мени господине Поповићу, само да знаш! Доста! Сакривања, лагања, шифрованих телефонских разговора, украдених погледа, случајних додира у пролазу, ручкова по буџацима да нас неко случајно не би срео, кресања на брзину... Свега тога је МЕНИ доста! Ја напуштам пројекат!
(Окреће се поново да оде)

- МАТИЈА: *Фино, за госпођицу је ово само пројекат?*
(Хола слућен око ње и маше рукама)
 Пројекат! Као народне певаљке, она има пројекат... Ја сам за њу пројекат! Ја, који сам угрожавао и свој брак и свој углед да би...
- МИНА: *(Га њрекида)*
 ... Да би га ставио!
(Насмеје се ѓласно)
- МАТИЈА: Теби је све ово изгледа само зезање, и не буди толико вулгарна молим те, не пристаје ти. Теби заправо уопште није стало до мене. Ти си имала пројекат, ја сам значи био само део пројекта;
(Као да се обраћа неком ѡрећем кога ми не видимо, афектиира)
 Ако не успе са господином Поповићем, наћи ћемо другог извођача радова за наш пројекат, јел' тако?!
- МИНА: *(Неубедљиво)*
 Није, и ти врло добро знаш да није!
- МАТИЈА: *(Насћавља надахнућо као да није чуо ни једну њену реч)*
 Знате господин Поповић би могао бити адекватан за тај задатак. Видите он се већ неколицину пута показао као магарац, а и добитник је више награда за глупост, као и награде публике за бламирање. Он је примећујете и само је просто идеалан кандидат за овај ПРОЈЕКАТ!
(Показује ѡрсћима наводнике када каже ѡројекаћи)
 Лепо богами! У колико се у одређеном временском периоду покаже као лош избор, радове ће наставити следећи на листи извођача – господин...
(Прави се да оћвара ноћес и ѡражи име)
 Ах, да... ево га овде је – господин Јаковљевић, Иван Јаковљевић.
- МИНА: *(Трѓне се из забаве)*
 Одакле ти баш он?!
- МАТИЈА: *(Полако ѡодиѓне ѓлаву и најокон ѡрекине свој "насћући")*
 Зашто не он? То те нешто погодило?
- МИНА: Које?
- МАТИЈА: То! Одакле ми он? Нешто те ту узнемирило?
- МИНА: *(Несћрећно)*
 Нее, само сам питала зашто си поменуо баш управника, то је све.
(Усиљено се осмехне, из офа се ѡоново зачује ѓлас инсћицијенћиа који даје друѓи знак, ићћо Мини долази као сћас)
 Морам да идем да се спремам, закаснићу на пробу.
(Скочи хићро са фоћеле и крене, али је Маћија ухвачи за руку и ѡрѓне назад)

МАТИЈА: Нигде ти не идеш док ми не објасниш о чему се ту ради! Изгледа да нисам баш у току, да сам пропустио неке ствари. Шта имаш са Иваном? Певај птицо!
(*Цимне је ѓрубо за руку*)

МИНА: (*Несиѓурно, ѓоѓово уѓлашено*)
Немам шта да певам. Ништа. Отишли смо само неколико пута на вечеру и то је све. Не могу тек тако да одбијем управника... Уосталом, није ништа било...

МАТИЈА: (*Заурла, ѓресуѓи је за руку*)
Шта то треба да значи? Шта је требало да буде? Говори!

МИНА: То ти и кажем – ништа. Само је био ѓубазан према мени.

МАТИЈА: Па би те ѓубазно и креснуо!
(*Одлази од ѓе као да му се ѓади*)
Издала си ме, не могу да верујем! Продала ме за неколико вечера.

МИНА: Прекини! Ти немаш никаквог права да ми пребацујеш!
(*Сада она ѓрелази у наѓад*)
Ти имаш жену, а он је ипак слободан, ако се добро сеѓам! Ти си мене издао, када већ инсистираш. Ти си обеѓао да ѓе ово бити наша заједничка премијера, да ѓеш се појавити са мном, да ѓе све бити готово до тада! Да ѓу моѓи напoкон свим позоришним злoбницима, који причају да сам курва и да ме ти само јебеш обеѓавајуѓи ми каријеру, да запушим уста, а шта се догодило? Ништа!
(*Прилази му лаѓано и мази се исѓред ѓеѓа*)
Ко зна, можда ѓу и наставити да се виѓам са Иваном и даље... Чак ми је било врло пријатно у ѓеговом друштву. Није лоше када неко жели са тобом и да разговара, а не само да те...
(*Унесе му се у лице и развуче безобразан осмех*)
Он би пак имао доста тога да ми пружи, зар не?!

МАТИЈА: (*Јој дрмне шамар; она шокирана сѓоји неѓомично; он је ухваѓи за косу од ѓозади и набије себи у лице*)
Нећеш ти нигде да идеш и ни са ким да се виѓаш осим са мном! Јел' то јасно?! Никог!

После урлика насѓаје ѓајац, чује се само како обоје дишу убрзано, а заѓим се зачује како неко аѓлаудира. Из мрака сале лаѓано се на сцену ѓење Марија која и даље ѓаѓише са ироничним осмехом на лицу.

- МАРИЈА: Браво! Свака част, дозволите.
(Прилази збуњеним љубавницима и рукује се са њима)
 Не, заиста... одлично! Ја морам да вам честитам, лично.
(Мина прва збуњено прихвати њену руку и млићаво се рукује; Матија се само измакне и окрене полу леђима)
 Колико страсти, колико емоција на једном месту – изванредно!
 Ви мора да сте главна глумица?
(Хода око Мине одмеравајући је од главе до пете)
- МИНА: *(Збуњено)*
 Да, јесам...
(Појравља раичујану косу, Марија и даље кружи око ње)
- МАРИЈА: Фино... стварно лепо. Одличан избор... свака част Матија.
(Штићине Мину за образ)
- МАТИЈА: *(Се окрене)*
 Доста је било Марија, доста си се поигравала.
(Чим је чула Марија, Мина се ухвати за образ као да је ојечен)
- МАРИЈА: Нешто није у реду? Јесам ли те прекинула у незгодном тренутку? Поново нешто глумиш, или је ово исповедно? Нешто не могу да се сетим овог дела у тексту... Шта си помислио да те воли, да јој је заиста стало до тебе? Е мој Матија, цео живот су те коштале те твоје емоције, тај вишак емоција. Никада ниси умео да станеш на кочицу, да размислиш и сагледаш ствари хладне главе... Превише импулса, превише страсти, то није добро осим када је у питању
(Направи гест телом)
 секс!
(Пошаље један пољубац у Минином правцу, која уз уздах истрчи напоље)
- МАТИЈА: Од кад си овде? Није ово баш тако као што изгледа...
- МАРИЈА: Довољно дуго да својим очима видим све што ме занимало. Боли то када видиш човека којег волиш како јурца за неком петнаест година млађом, са тврђим сисицама и задњицом... Ти се осећаш као исцеђена крпа, исцеђена и бачена. Драго ми је само што нећемо више продужавати нашу агонију, јасно је да си ти своју одлуку већ донео.
- МАТИЈА: Нисам ја донео никакву одлуку, ја не знам ни шта заправо осећам у свему овоме. Треба ми само времена да изађем из овог комада читав, па ћу после да одмерим за и против.

МАРИЈА: *(Се насмеје иронично)*

Сви сте ви мушкарци исти. Једино што заиста не можете да поднесете је да будете остављени, јер је ваша мушка сујета огромна. Теби није стало ни до мене, ни до ове јаднице која мисли да зна како треба с' тобом да поступа. Сви ви волите само да неко брине о вама, да вас носи као мало воде на длану, и то је све што вас дира кад бивате остављани... Не та нека жена која воли, која је посвећена, не! Вама само зафале те руке које вас носе и штите читав живот, а онда кад се неочекивано измакну пропадате; изненадно, незадрживо, све брже, а по некад и са кобним последицама. То верујем, стварно уме да заболи... јако.

МАТИЈА: Ниси у праву, мени је још увек стало до тебе. Ти мени значиш много више од те подршке коју си ми пружала. Знам да ово што ти говорим звучи као лаж после онога што си малопре видела, али нисам хтео да је повредим, хтео сам да покушам да јој објасним неки други пут.

МАРИЈА: Други пут ово, други пут оно, нема више другог пута Матија, кога лажеш? Знаш, људи кроз своје љубавне, сексуалне, тајне животе, само једној особи покажу ко заиста јесу. Ја сам особа којој си се ти показао, која те познаје боље него ико. Ја знам да немам шта више да очекујем од тебе. Волиш да заводиш и да се свима допадаш, не хајеш много за цену, али ипак не можеш бити по свачијем укусу.

МАТИЈА: Ја ћу да се променим, дај ми још једну шансу, молим те Марија. Ево, поправићу се, бићу као некада...

МАРИЈА: *(Оштрџне јој се осмех)*

Ти си једноставно такав и нећеш се променити. У осталом нема потребе да покушаваш да мењаш нешто што је непроменљиво, само би губио време. Трудећи се да будеш нешто што никада ниси ни био, само би постао још несрећнији него овако.

МАТИЈА: *(На сцену улази реквизитер који намешта њар сцѳница, које недосѳјају, оде)*

Разговараћемо касније, иди сада кући. Овде више немамо услова за разговор, проба само што није.

(Дубоко уздахне)

Једва чекам да се заврши овај данашњи дан, а на све што ме задесило ни писца ми нема. Изгледаћу му вероватно као нека будала. Тотално сам побркан и уморан, не знам више ни шта причам, а могу мислити тек како изгледам.

МАРИЈА: Изгледаш одлично! Добио си неког шмека од те силне измучености.

(Насмеје се)

Него слушај се само шта причаш. Управо оно што сам ти малопре пребацивала, испливало је у пракси. Ти се не бринеш како ће протећи проба, и хоће ли му се режија допасти, него како изгледаш и да ли ћеш оставити утисак као фрајер.

(За себе)

Опет само фасада... како изгледа...

МАТИЈА: Дај, Марија, смараш, није тако... И одакле ти уопште идеја да сада долазиш овамо, да ми држиш предавање! Зар немаш нешто паметније да радиш?

МАРИЈА: *(Сићурно и расиположено)*

Дошла сам да гледам пробу.

МАТИЈА: Гледаћеш на премијери, иди сада лепо кући.

МАРИЈА: Бојим се да си се за премијеру већ обећао, па сам као писац решила да искористим право да гледам данас.

МАТИЈА: *(Се само скљока у прву фойељу пошћуно шокиран)*

Ти?! Писац?! Али како?

МАРИЈА: *(Се само широко осмехне)*

Тако лепо мили... ЈА! Твоја једина драга женица! Не могу да верујем да ниси до сада "провалио"! Нису ли ти неке ствари звучале познато док си читао текст о њих двоје који се воле, али је очигледно већ потрошено све што је ваљало, те је разлаз неминован. Ниси ли препознао тебе и мене у тим непреспаваним ноћима, свађама, сузама, повређивању... Знаш, постоје неке ствари које људи не смеју да признају ни себи самима, јер онда не би били оно што јесу. Ја сам све признала у својој драми. Фасаду коју свако од нас пажљиво гради годинама срушио би тиме за трен; свима би открио шта га заиста покреће, а себе би оставио тотално огољеног и незаштићеног. Када би људи увек говорили оно што заиста мисле и осећају свет би вероватно престао да се окреће, зар не? Све је много лакше када то што интимно желимо спроводимо преко неког другог, или у име нечег другог, скривајући оно што заиста јесте покретач. Мања су оштећења ако се тако ради, зар не мили?

(Узима своју шорбу и креће)

МАТИЈА: *(Побркано)*

Не могу да верујем... На тексту пише Марко Мијанџић, ко је онда он? Ти си све то урадила због мене, да би мени помогла?

МАРИЈА: *(Марија се још једном заустави, сасвим ојушћено)*
 И због себе... Овог пута првенствено због СЕБЕ. Мени је то писање донело једну врсту катарзе, а пошто си сада и ти “назад у седлу” – како кажу, лакше ће ми бити да те оставим. Нисам то могла да учиним док си био у дауну што не радиш ништа, па си се тешио антидепресивима.
 Бојала сам са да би могао себе да повредиш или тако нешто... Превише си био осетљив и непредвидив мили. Ах, да... име! Марко Мијанцић се звао мој несуђени доктор, згодно зар не?!

МАТИЈА: *(Панично)*
 И шта сада? Не мислиш ваљда озбиљно да ме оставиш?

МАРИЈА: Да, мислим. Изгубио си своју позицију малог бога у мом животу!
(Одлази, више за себе)
 Видиш! То је заправо добар наслов за ову драму – “Мали Бог”, много бољи него “Локвањи”. Променићу то.
(Још једном се окрене ка Матији)
 Е, и да не заборавим...
(Врло задовољно)
 Мој друг Иван ти креше девојку...
(Показује наводнике њрцима)
 Рекао ми је то не знајући да је мала и са тобом.

Лагано излази кроз салу како је и дошла, Матија стиоји појутно смален свим шито га је снашло.

МАТИЈА: *(Довикује за њом)*
 Не верујем ти, само си љубоморна, па хоћеш да ме уједеш на крају!
(Одлази до леве завесе, обраћа се инцијенту које не видимо)
 Зовите ми Мину на сцену, хитно! Хитно!

Хода около као у кавезу, шика се по цевовима покушавајући да нађе цигарете, најокон усјева, пали једну државим рукама. Као да све време говори нешто неразумљиво себи у браду машући главом и рукама. Појављује се Мина у пењоару, са њериком из представе на глави. Матија јој прилази врло услахирен.

МАТИЈА: *(Прирчава Мини очајан, баца се пред њом на колена као да ће шиме промениши истину)*
 Реци ми, реци да није истина, да је ово све лаж да бих се ја наљутио и оставио те?!
(Цима је за руку која као да није њена)
 Реци!

- МИНА: *(Види се да је Мина ућлакана, њокушава њо да сакрије, само сћоји као кић)*
 Шта ти није јасно Матија? У праву је твоја жена, превише емоција заиста утиче на твоју моћ расуђивања. Не могу сада да се справљам.
- МАТИЈА: *(Хода около као блесав, млати рукама)*
 Она је писац! Марија! Чујеш ли ти мене уопште?! Не разумем... Ја више ништа не разумем, као да почињем да губим разум...
(Поново се њрља њо ѓлави)
 Реци ми да то у вези тебе и Ивана није истина, да су то само трачеви из бифеа!
- МИНА: *(Без емоције, као да рајорџира)*
 Иван Јаковљевић – управник ове куће је Маријин добар друг са факултета. Дала му је текст да га прочита, без неких великих амбиција, али пошто му се из така допао, ствари су после тога ишле доста једноставно.
(Осмехне се)
 Поиграла се мало. Док си ти радио – шта год то подразумевало, она је вероватно седела ноћима и ноћима сама са собом, питајући се шта вам се догодило? Тако је почела да пише неку врсту дневника, а онда је делове тих својих мисли и артикулисала у текст који си ти добио. Да ли могу сада да одем, морам да се концентришем за пробу, то је овог тренутка много битније од твог патетичног клечања свака два минута. ОК?!
- МАТИЈА: *(Док слуша ићиа ѓовори одједном сћаје као укојан)*
 Одакле ти то све знаш?
(Прилази Мини и њоново њочиње да је дрмуса за рамена)
 Говори!
- МИНА: Женско сам, знам како то иде, а и Иван ми је испричао.
(Окреће се да оде)
- МАТИЈА: *(Одѓурне Мину ѓрубо)*
 Значи истина је! Ти си једна обична мала фукса која нема емоције, само гања каријеру! Теби је само успех битан, а мене ко јебе?! Ти немаш трукну емоција! А ја сом размишљао да оставим жену због једне обичне мале провинцијске фукусице! Све си знала, а ћутала си! Само си ме користила, гадиш ми се!
- МИНА: Поштеди ме тих срања о емоцијама. Ти не знаш како је то када ти је успех императив! Кад мораш да се пробијаш и доказујеш свима, од породице до провинцијских алапача! Немаш ти појма... вас двоје сте расли по салонима!

МАТИЈА: Заиста! Кад не растеш по салонима то касније постаје заиста добар аргумент да се јебеш са ким стигнеш, не би ли успела што брже! Да глумиш љубав не би ли своју невину жртву што више исцедила! Ти си монструм!

МИНА: Причаш глупости да би умирио своју нечисту савест! Ја сам заиста воледе тебе таквог, са свим твојим манама и врлинама. Не редитеља Матију Поповића! Заволела сам то дете у теби које је несигурно и луцидно и после свега што си прошао!

(Почиње да њлаче)

Знала сам да ће те текст покренути, да ћеш осим што поново радиш можда поново почети и да преиспитујеш своја осећања, али ово свакако нисам очекивала. И да знаш, ниси ти баш тако невин каквим се представљаш! Видела сам данас својим очима како разговараш са њом, како је гледаш... Ти њу никад нећеш оставити. Немаш ти муда за то, а то си си од почетка знао. Сви сте ви исти... само лажете и обећавате да би... Учинило ми се да си ти другачији, да ти је стало до мене! Мислила сам да ми заиста имамо нешто посебно, а... ти си заправо мене користио! Изгледа да сам се заиста заљубила у тебе кад нисам видела шта се са мном дешава.

(Пауза)

Једини прави лузер у овој малој љубавној заврзлами сам ја Матија! Ја!

(Почиње да њлаче)

Погршила сам, грдно сам погршила... Ипак си ти само себични МАЛИ БОГ!

(Испирчи уљакана са сцене на леву сѡрану)

МАТИЈА: *(Осѡане ѡренуѡак укочен, осврне се около и као да ѡек ѡада схваѡи да је осѡао сам. Одвуче се до фоѡеље и скљока се у њу)*
Боже помози своме сину.

Маѡија седи сам, као на ѡочейку сцене, изгледа као да га је донео ураган; Чује се ѡоново глас инсѡицијенѡа који каже: Сви са сцене, ѡочиње ѡроба. Маѡија лагано, као да обавља неки рѡѡуал; из ѡеѡа извади згужвану ѡаклицу ѡигаретѡа, извуче једну и са ужиѡком је заѡали. Повуче дуѡачак дим и насмеје се. Поново ѡочиње музика.

КРАЈ